

Et år er gået.

Tove Krags tale ved Amnesty Nus aktion d. 23. Okt. 2008.

I dag for ét år siden - den 23. oktober 2007 - stod vi her på slotspladsen med DET røde hjerte, som vi også har udfoldet i dag. Det hjerte, som Amnesty Nu fortsat mangler i sit logo, der kun indeholder 8 af de 9 hjerter i det danske rigsvåben.

I dag for ét år siden ledsagede hjertet de 90.469 underskrifter, som Amnesty Nu afleverede til folketingets integrationsudvalg med krav om opholdstilladelse til de dengang omkring 800 afviste asylansøgere, der havde siddet i de danske asylcentre i 3 år eller mere.

I dag for ét år siden - og 1½ time inden Amnesty Nu startede fra Amaliehaven mod Christiansborg - udmeldte statsministeren, at "regeringen vil give bedre muligheder for at familier med børn kan bo i særlige boliger uden for centrene". Statsministeren talte om 60 familier. Og om at forslaget nu skulle forhandles med Dansk Folkeparti.

Med dette politiske spin lykkedes det Anders Fogh Rasmussen at overtage medie billedet den 23.10 2007 - og dermed at lukke munden på de 90.469 danskere, som bakkede op om kravet om, at VI har ansvaret for de asylansøgere, der har siddet så umenneskeligt længe i venteposition i asylcentre. Med de nedbrydende følgevirkninger for såvel børn som voksne, som fagfolk har dokumenteret igen og igen.

Næste dag udskrev statsministeren valg. Et valg, hvor asylpolitikken i allerhøjeste grad blev et omdrejningspunkt. Og hvor regeringens nysprog blomstrede med skræmmebilleder som "Danmark som flygtningemagnet" og "Danmark som en åben ladeport", hvis den restriktive asylpolitik ikke blev fastholdt.

16. januar var vi derefter vidner til en politisk farce i folketinget i forbindelse med den endelige forhandling om en "ny aftale om vilkår for asylansøgere". Undertegnet alene af regeringen og Dansk Folkeparti.

Og hvad er der så konkret kommet ud af statsministerens løfte om bedre muligheder for børnefamilierne i asylcentre?

13 familier er flyttet ud fra centrene. 13 familier! Mens yderligere 3 familier er i venteposition til en bolig.

Så HAR nogle af de afviste asylansøgere også fået opholdstilladelse - ikke mindst efter at have været i medierne - og godt for dem. Men andre er kommet til blandt de, som har siddet så længe i centrene.

Det er den forbedring, der er sket.

Og fortsat sidder der omkring 500 mennesker i de danske asylcentre, som har været her i passiv venteposition i 3 år eller mere, nogle i 10 år eller mere. Flygtninge fra Irak, Iran og fra Syrien, fra Afghanistan, fra Kosovo og fra Somalia. Uden mulighed for at arbejde, uden mulighed for et normalt familieliv. De har nu blot ventet endnu et år mere.

Det er DE omkring 500 flygtninge, Amnesty Nu taler om. 500 mennesker, som ikke kan tvangshjemsendes, fordi hjemlandene ikke vil modtage dem. 500 mennesker, hvis liv

nedbrydes. Skaderne af de lange ventetider dokumenteres igen og igen af fagfolk og nu også af EU-parlamentets LIBE-udvalg, som kom til Danmark her i foråret for at se på forholdene i asylcentrene.

Og samtidigt har Danmark i 2007 givet opholdstilladelse til **37.523** udlændinge. Hvor mange danskere kender mon disse tal? **37.523** mennesker har i løbet af sidste år kunnet få en opholdstilladelse for at arbejde eller for at studere her i landet. **Og vi taler om 500. flygtninge.**

Hvordan er det muligt? Der ER kun EEN mulig forklaring, nemlig at de afviste asylansøgere, vi taler om, er gidsler i det **udlændingepolitiske spil i Danmark**. De SKAL åbenbart fastholdes i asylcentrene - som i en offentlig gabestok - til skræk og advarsel for verdens øvrige flygtninge.

Og for os andre skal de åbenbart tjene som regeringens synlige "dokumentation" for den førte asylpolitik. Den som i regeringens nysprog hedder en "fast og fair" asylpolitik.

Vi kan fortsat ikke være det her bekendt som danskere. Derfor må vi også fortsat blive ved med at protestere og vi må fortsat blive ved med at synliggøre, at vi er mange, som siger fra.

Vores børn og børnebørn skal ikke med undren kunne spørge os, hvorfor vi dog ikke protesterede eller gjorde noget. Sådan som i hvert fald nogen af os har spurgt vores forældre, den dag det gik op for os, hvilke rædsler der blev begået i koncentrationslejrene under 2. verdenskrig - og som omverdenen kendte til.

Vi skal kunne se børn og børnebørn - og ikke mindst os selv - i øjnene og vedgå os, at vi alle har været vidner til konsekvenserne af regeringens asylpolitik for de, som sidder fast i asylcentrene - og at vi i det mindste har forsøgt at råbe op og sige fra.

Og som afslutning vil jeg citere en ældre mand fra Kosovo, som en søndag i Sandholm fortalte om sit liv som flygtning i Danmark, hvor han nu har været i 10 år og har familie og børn og også arbejde, eftersom han har fået midlertidig opholdstilladelse. 10 år sagde han - og midlertidig opholdstilladelse: hvad er midlertidigt? LIVET er midlertidigt.

Ja - livet er midlertidigt og VI er medansvarlige for, at de afviste asylansøgere overhovedet får mulighed for at få et liv igen. Et værdigt liv efter årelang nedbrydende venten i asylcentrene - og det får de kun i kraft af en opholdstilladelse.

Derfor står vi her igen i dag, for Amnesty Nu repræsenterer fortsat 90.469 danskere, som var enige i, at det er på høje tid at vi som medborgere påtager os ansvaret for, hvad der sker med de mennesker, der er i vores varetægt.

Tak til alle jer, som støtter os.